

زېږی

علمي- څېړنيزه، ادبي پنځلس ورځنۍ جريده

د تأسيس کال ۱۳۱۶ هجري شمسي

پنځنۍ-(پنجشنبه) د وږي ۱۱- ۱۲مه گڼه، پرله پسې (۴۵۱-۴۵۲) مه گڼه، د ۱۴۰۴ کال د وږي ۲۸مه، د ۱۴۴۷هـ.ق. کال د ربيع الاول ۲۵ مه او د ۲۰۲۵م.کال د سپتمبر ۱۸مه

ژباړه او لنډيز: څېړنپوه مولا جان تڼيوال

گرامري جوړښت (۲) برخه

په جريان كې ثابت دي او د يوه ټينگ skelett يو ډول ښكاره كوي. دلته د هر گرامري فورم لپاره بېل واولونه ورزياتېږي. په عربي ژبه كې د ساري په ډول (قتل) ريښه د گردان لاندې فورمونه لري. قَتَلَ: وژلي يې و (لرې ماضي)، يَقْتُل: وژني يې (ناتېره زمانه)، قَتْلَ: وژل شوی و (مجهوله ماضي)، يَقْتُلُ: وژل کېږي (ناتېره مجهوله زمانه). درېيمه كټگوري: قاتَلُو: جنگ يې وكړ (ماضي)، يَقَاتِلُون: جنگ كوي (ناتېره زمانه)، قَاتِلَ: جنگ شوی و (مجهوله ماضي)، يَقَاتِلُ: جنگ کېږي (استمراري حال زمانه) د لومړي ټيپ مصدر (قتل: وژونکی (مفرد فاعلي اسم) او قاتِلون: وژونكي (جمع فاعلي اسم) دی. د واول بدلون دلته يواځينۍ وسيله ده چې بېلابېل گرامري فورمونه په نخښه كوي. په دې ژبو كې د واولونو بدلون يواځې د اورن د څرگندولو لپاره نه كارول كېږي، بلكې د هماغې ريښې څخه د بېلابېلو ويونو د توپير لپاره هم كار ورڅخه اخيستل كېږي او په همدې ډول د Derivation لپاره هم كارول كېږي. په عربي ژبه كې (كَتَبَ) (هغه ليكلي دي.)، (كاتَب) (ليكوال)، (كتاب) (كتاب) يا (څه چې ليكل شوي دي.) د واول بدلون يو ژوندی بهير يا جريان څرگندوي، چې د نورو ژبو څخه د اخيستل شويو ويونو لپاره هم استعمالېږي د نمونې په ډول (رَسَبَ) (رسيد، بل، سزا) د اسپانوي ژبې څخه اخيستی ویی دی او جمع يې (رواسب) ده، (بابر) (يو ډول بهرۍ ده چې په بخار حرکت کوي) د فرانسوي ژبې څخه اخيستل شوی ویی دی چې ډبرگری يا جمع يې په (بوابر) جوړېږي.

داسې ښکاري چې د اړخايزم د periode پړاو په اندو اروپايي ژبو هم دې ته ورته حالت درلود، خو هغه ۲مخ

د فونولوژي په برخه کې موږ دا ليدلي دي چې ژبه د فونيمونو څخه علاوه نور داسې عناصر چې فونولوژيکي ارزښت لري هم کاروي (د فونيمونو خج او ترتيب او نظم) او همدا شان په مورفولوژي کې هم نور عناصر چې مورفولوژيکي ارزښت ورسره دی د مورفيمونو په توگه گټه ترې اخيستل کېږي. موږ ته په فونولوژي کې د دې پته ولگېده چې خج د يوه ويي فورمونه بدلولاى شي. موږ به اوس دې ته ورته نور فکتونه هم وگورو: په اندو اروپايي ژبو کې دا امکان شته چې مشخصې ډلې يا گروپونه د Reduplikationen په واسطه په نخښه کړي. د ويي په Anlaut کې (د يوه ژبني يووالي د پيل غږ د ساري په ډول د څپو د پيل غږ، د مورفيمونو د پيل غږ، د ويي د پيل غږ) د ريښې د پيل بې غږه ته د حال زمانې لپاره د (i) غږ او د perfekt لپاره د (e) غږن ورزياتېږي، په لاتين ژبه کې د gen د ريښې څخه genui پرېکت جوړېږي او مناسب حال يې gi-gno (اولاد زېږول) دی. په ځينو ژبو کې د بې غږه يا ناغږنو Gemination دوه برابره کېدل مورفولوژيک رول لوبوي. د ساري په ډول په سوېډن کې په لايې (ژبه) کې vorwand پلمه د اضافت په حالت کې aga او په فاعلي حالت کې agga ده. فاعلي حالت يواځې د ريښې د ناغږن په دوه چنده کېدو سره په نخښه شوی دی.

دا د داخلي Flexion اوږون يوه بېلگه ده چې د ريښې د اوږونو په بدلون کې د گرامري فورمونو د په نخښه کولو لپاره موجوديت لري. د دې پر ځای د واولونو ډېر زيات بدلونونه هم پيدا کېږي. په سامي ژبو کې دا فکتونه ډېر واضح او جوت دي. دلته د يوه ويي ريښه د درېو يا څلورو ناغږنو څخه جوړه شوې ده چې د اورون

ته له هر څه کبريا او بې نیاز يې
ما ته هم بې له تا هر څه بې نيازي را
اې د لو ورځې مالکه، مهربانه!
په ښي لاس عملنامه د ازادي را
شيخ فريدالدين محمود

ل: پروفیسور سیال کاکړ

ژ: څېړندوی بشرمل زرغون

د کلیلې و دمنه پښتو ژباړې (۲) برخه

(۳) دبیر دانش

(۲) د کلیلې و دمنه پښتو ژباړه

ښکاره ده چې د کلیلې و دمنې د ژباړې هنګامه له ارواښاد افضل خان خټکه د پښتنو پر ځمکه راروانه وه، د پښتو ژبې شاعران او پوهان د دغه اخلاقي، ټولنیز او سیاسي کتاب له ارزښت او اهميته ناخبره نه وو، همدغه ملي احساس و چې په پښتني ټولنه کې لیکوالو او شاعرانو کلیلې و دمنه د پښتو نثر او نظم په جامه وژباړله او دغه اوږده لړۍ همداسې ارواښاد شادمحمدخان یوسفزي ته راورسېده.

هو!! شاد محمد خان نه یواځې رئیس او د مردان لوی خان و؛ بلکې نوموړی یو غوره شاعر او د پښتو لاسبری ژباړن هم و، ده شاعري خوښوله چې په همدې اساس یې شاعرانو او لیکوالو ته ډېر درناوی کاوه، د ده دربار د هغه وخت د شاعرانو او پوهانو دمه ځای و، د ده په کور کې به د علم او پوهې خلک راټولېدل او د علم او ادب مسایل یې سره ویل را ویل.

شاد محمد خان رښتیاڼی د ژوندي وجدان خاوند او بااحساسه شخص و، پوهه او پوهان یې ډېر خوښ کتل، له نوموړي نه څو قیمتي اثاره د ښې په توګه راپاتې دي، دیوان یې (د شاد محمدخان رئیس مردان دیوان) په نامه په دې وروستیو کلونو کې د پښتو اکاډمۍ، پېښور پوهنتون له خوا ۳مخ

څېړندوی
محمد اتل انگار

روانپوهنیزه ژبپوهنه

(Psycholinguistics)

له دې ټولو پېژندنو څخه دا پایله په لاس راځي چې ژبپوهنه د ژبې داخلي جوړښت، ځانګړنې، راز راز ژبني مسایل، د ژبې ماهیت او څرنگوالی د معاصرو علومو او روشونو پر بنسټ څېړي. ژبپوهنه په لویه کچه دوه برخې لري چې یوې ته یې تطبیقي ژبپوهنه (Applied Linguistics) او بلې ته یې نظري ژبپوهنه (Theoretical Linguistics) وايي. دا چې روانپوهنیزه ژبپوهنه د تطبیقي ژبپوهنې له څانګو څخه یوه څانګه ده نو اړینه ده چې تطبیقي ژبپوهنه هم څه نا څه وپېژنو.

ژبپوهان تطبیقي ژبپوهنې ته څو نومونه نور هم اخلي، یو څو یې په عموم کې ماکرو ژبپوهنه (Macro Linguistics) هم بولي او بیا دا ژبپوهنه د مستعملې ژبپوهنې په نوم هم یادېږي، دا ځکه چې په دې ډول ژبپوهنه کې ژبه په لویه پیمانه څېړل کېږي، یعنې دا کتل کېږي چې ژبه له خپل ذات څخه بهر له کومو علومو سره اړیکه لري، په دې اړه ډاکټر یوسفزی داسې لیکي: «په ماکرو لینګوسټیکس کې ژبه په لویه پیمانه کتلی کېږي، چې ژبه د خپل ذات نه بهر د کومو څیزونو علمونو سره علاقه لري، کوم چې په ژبه اثر غورځوي، لکه تاریخ، ټولنه، کلتور، نفسیات وغیره خو که موږ په مختصرو لفظونو کې خبره کوو نو چې په ژبه کې دننه څه هم وي هغه په مایکرو یعنې نظري ژبپوهنه کې راځي او کوم چې د ژبې نه بهر دي او د ژبې ورسره تعلق وي هغې ته ماکرو ژبپوهنه وايي.» (یوسفزی، ۲۰۲۲: ۶۱۴-۶۱۳ مخونه)

تطبیقي ژبپوهنه د ژبې له بهرنیو مسایلو سره ۲مخ

ژبپوهنه هغه علم دی چې د ژبې داخلي جوړښت څېړي یا «ژبپوهنه د ژبې څېړلو او مطالعه کولو پوهنه ده، میژواندې او په راتلونکي کې پیداېدونکې ژبې ورباندې څېړل کېږي.» (لودین، ۱۳۹۵: ۷مخ) یا په بله وینا: «هغه علم چې ژبه، د هغې څرنگوالی او داسې نورې راز راز ژبني مسئلې څېړي، ژبپوهنه بلل کېږي. د ژبپوهنې نړیوال نوم لینګوسټیک (Linguistic) دی چې لینګوسټیکه (Lingua) د ژبې او استیکه (Istica) د پوهنې معنا لري. ژبپوهنه هغه علم دی چې د ژبو جوړښت او ځانګړتیاوې د معاصرو میتودونو پر اساس په یوې ټاکلې مرحله کې مطالعه کوي.» (غوربندی، ۱۳۹۷: ۳۳مخ) ژبپوهنې ته ډاکټر سمندر یوسفزی ساینسي مطالعه وايي: «د ژبپوهنې غرض او مقصد د ژبې ساینسي مطالعه کول وي، ساینسي مطالعه ورته ځکه وايي چې انساني ژبه چې څنګه ده چې هم هغسې مطالعه شي او د مختلفو اړخونو یې په بشپړه توګه احاطه وشي، د هر قسمه احساساتو، جذباتو او خوښۍ نا خوښۍ نه پکښې ډډه وشي، انساني ژبه هم هغسې مطالعه شي لکه څنګه چې د ساینس په میدان کې مختلف څیزونه تجزیه کېږي.» (یوسفزی، ۲۰۲۲: ۳۷ مخ) د ډاکټر رفیع الله نیازی په قول: «ژبپوهنه هغه پوهه ده چې د معاصرو علومو او روشونو پر بنسټ د ژبې ماهیت او څرنگوالی څېړي او د بېلابېلو ژبو کورنۍ چې په خپلو کې اړیکې سره لري، د هغوی تاریخي بدلونونه او ډلبندي یې څېړي.» (نیازی (کابل مجله)، ۱۳۹۴: ۶۱ گڼه، ۶۰ مخ)

کېنتو یا کېنتوز – CANTO/ CANTUS

جاوېد
افتاب

کېږي. کېنتور (CANTOR) له پخوا زمانو څخه هغه چا ته ویل کېږي چې په کلیسا کې د عبادت پر مهال د سندرغاړو د لارښوونې مسؤلیت پر غاړه لري.» (۱۵۹:۳)

د کېنتوز عروضي جوړښت

په پښتو کې چې کوم کېنتوز را څرګند شوی دی، ددې بڼې لري:

لومړۍ بڼه یې غزل ته یو څه ورته بڼه لري، توپیر یې ورسره دا دی چې په کېنتوز کې د غزل په-څېر د مطلعې او مقطعي خیال نه-شي ساتل کېدای، خو د موضوع تسلسل ساتي. دغه بڼه د موضوع او رنگینۍ له مخې روماني خواږه لري، احساسات او جذبات په کې په شاعرانه ژبه څرګند شوي دي. په کېنتوز کې د بیتونو او بندونو شمېر ټاکلی نه دی. بېلګه یې:

لنډه راله راغللې
لنډه غونډې ساه شومه
نه درته در وړاندې شومه
نه درنه په شا شومه
خان ته څه په طمع وم
نور له تا نه لا شومه
اصل کې کښې هر څه که وم
خیال کښې ښائستا شومه
زه په جولگانو کښې
بل شانې جولا شومه (۲: ۷۴۲)

د کېنتوز دویمه بڼه داسې ده چې هر بند یې څلور هموزنه مسرې لري، کله - کله په لومړي بند کې وي او کله نه. بیا ورپسې د هر بند وړې مسرې د قافیې له قیده آزادې خو هموزنه وي، څلورمه مسره یې بیا د لومړي بند له وروستۍ مسرې سره همقافیه ۳مخ

د کېنتو یا کېنتوز لغوي معنا سندر ده او په ادبي اصطلاح کې د یوه اوږد نظم یو بند ته وايي. په دې اړه قیوم نظر لیکي: «کېنتو ایټالوي کلمه ده چې معنا یې سندر، نغمه او زړه راښکونکې موسیقي ده، خو له ډېرو پخوا زمانو څخه کله چې شعر تر ډېره د سندرې لپاره لیکل کېده، د کېنتو مفهوم د اوږدو نظمونو تر منځ وقفې یا بندونو لپاره کارېده. په انګرېزي شاعرۍ کې اکثر و سترو شاعرانو اوږده - اوږده نظمونه لیکلي دي او دا یې پر مختلفو برخو یا بندونو وېشلي دي چې هر بند ته یې یو کېنتو ویل کېږي.» (۲۰۸:۱)

ډاکټر لعل پاچا ازموڼ په «پښتو نظم پوهنه کې لیکلي: «کېنتوز هم د انګرېزي منظوم ادب یو داسې معنوي یا موضوعي فورم دی چې د موضوع تسلسل او ربط ساتي. د کېنتوز لغوي شننه او مخینه داسې ده چې کېنتوز د کېنتو د جمعې بڼه ده. کېنتو د نظم [یو] بند ته وايي، کېنتو له ایټالوي (Canto) او لاتیني (Cantus) نه اخيستل شوی چې مانا یې سندر ده. دغه کلمه وروسته انګرېزۍ ته راغله، کېنتوز (Cantos) د یوه انګرېزي نظم نوم دی چې د ایزر پونډ (۱۹۱۵-۱۹۶۲م.) له خوا رامنځته شو. دغه نظم ۱۱۶ بنده لرل چې نیمګړی ترې پاتې شو. دغه نظم پر ۱۹۲۲م. کال خپور شو. په شلمې پېړۍ کې دغه نظم یو نوی نظم و چې د اقتصادي، حکومتولۍ-کلتور او یووالي ته یې خلک هڅول. په دې نظم کې موضوعي تسلسل ساتل کېږي، بېلابېل بندونه لري. دغه ژانر پښتو ته هاشم بابړ پر خپل وړه راننویستی دی.» (۲: ۷۴۲)

پروفیسور انور جمال وايي: «کېنتو هغه رزمي او بزمي نظم ته ویل کېږي چې په غنايي انداز سره وړاندې

پنځنۍ (پنجشنبه)
د وږي ۱۱ - ۱۲ گڼه
پرله پسې (۴۵۱ - ۴۵۲ مه) گڼه

د کليله و دمنه پښتو ژباړې...

د ډاکتر سيد عظيم شاه خيال بخاري په عالمانه سريزه چاپ شوی دی، ده (معراج النبوة) چې په پارسي ژبه و؛ په پښتو نظم ژباړلی او نوم يې (معراجنامه) پرې ايښی دی، نوموړي کليله و دمنه له (انوار سهيلي) نه د (دبير دانش) په نامه ژباړلی چې په لاندې کرښو کې به سره پرتله شي. ويل کېږي چې شاد محمد خان يو زېده شاعر و؛ نو په همدې اساس د پښتو دغه شاعر «کليله و دمنه په» ۱۳۰۸ هـ ق، ۱۸۹۰ ز «په ښکلي انداز د نظم په بڼه اوډلې ده چې په همدې اړه د «دبير دانش» په اخره کې دی په خپله داسې وايي: ((شکر- شکر چې په خبر سره کتاب په ما ختم کړ، په نظم پاک ثواب هجري سن و ديارلس سوه اته نور، سن عيسوي نوي اتلس سوه خور او تاريخ و اووه ويشتم، وخت مازيگر، د ربيع الثاني مه کې شه تر سر او په ورځ د پنجشنبې او د زيارت دا کتاب واره تمام شه سلامت)).

نوموړي د خپل استاد ارواښاد مولانا محمد رفيق اکبرپوري او نورو خلکو په غوښتنه دغه هندي شېکار «کليله و دمنه» په پښتو وژباړه چې په همدې اړه شاد محمد خان له حمد و ثنا وروسته د «دبير دانش» په پيل کې د «سبب د تصنيف د کتاب د نظم» تر سرليک لاندې داسې بيتونه راوړي دي:

يوه ورځ و د استاد په لاس کتاب
په مضمون يې کړم خبر د هر هر باب
څوارلس بابه وو په شمار عجب رنگين
کل مطلب پکې د عقل ښه سنگين
خيال مې وشه چې پښتو کړم دا کتاب
چې ترې لرې د پارسي کړمه حجاب
چې دماغ د پښتنو پرې معطر شي
چې خبر يې له مطله سراسر شي
يو باعث پر ما استاد شه خو هم نور
چې پښتو کړه دا کتاب د زړه په زور

(۴) انوار سهيلي

د پښتو په ادبي نړۍ کې ميا محمدعبدالغفور قاسمي څلورم ليکوال دی چې د سوات حاکم مياگل عبدالودود په امر يې «انوار سهيلي» په پښتو د نثر په بڼه وژباړه، دا ځکه چې د سوات پادشاه د پښتو ژبې او ادبياتو پلوی و چې په همدې اساس د نوموړي په دوره کې څو کتابونه په پښتو وليکل او وژباړل شول چې له دغو نه: تاريخ فرشته، انوار سهيلي، تاريخ سوات، فتاواى ودوديه يې د يادونې وړ دي.

ښکاره ده چې له لرغونو زمانو راهيسې کليلې و دمنې د افغان پر ځمکه ډېر زيات مينه وال درلودل چې د همدغې اړتيا له مخې انوار سهيلي په پښتو وژباړل شو، د ږومبي ځل لپاره دغه ارزښتمن کتاب په «۱۹۴۳ ز «خپور شو، ورپسې د خلکو د غوښتنې په اساس دغه نه پناکېدونکى اثر درې ځلي چاپ شو او څلورم چاپ يې په «۲۰۰۷ ز «د کب په مياشت کې شوى دى.

ميا محمدعبدالغفور قاسمي د پښتو يو غوره ليکوال دى، نوموړي په ځانگړې مينې او بېل انداز انوار سهيلي په پښتو وژباړه، د د ياد کتاب مطالب په رواني، ساده او خوږې ژبې بيان او وژباړل، د نوموړي د ليکنې مېتود دومره راښکونکى او په زړه پورې دى چې لوستونکى هېڅ نه ستړى کوي.

بايد وويل شي چې ميا محمدعبدالغفور قاسمي د مولينا کمال الدين حسين بن علي بيهقي چې په حسين واعظ کاشفي اوڅار و؛ د کتاب نوم بدل نه کړ؛ بلکې انوار سهيلي د افغان پر ځمکه تلپاتى ژوند تر لاسه کړ، د پښتو انوار سهيلي څلورم چاپ چې د ښاغلي فضل ربي راهي په اهتمام تر سره شوى؛ «۴۳۲ مخه لري او د دغه گټور کتاب انتساب د سوات مؤسس ارواښاد مياگل عبدالودود ته شوى دى، د دغه بارزښته اثر په څلورم مخ د غوره شاعر او نوموتي ليکوال ارواښاد رحيم شاه رحيم داسې نظر راغلى دى:

خزانه د معلوماتو دا کتاب دى
د عبرت او نصيحت يې هر يو باب دى
د حکمت ډکې خوږې کيسې دي ټولې

چې حاصله ترېنه نفع افغانان کړي
په دعا به دې هم ياد سره تر ځان کړي
پس له مرگه به دې پاتې هم يادگار شي
خصوصاً د پښتنو به هم پکار شي
د پورتنۍ وينا په اساس شادمحمدخان د استاد او د يو څو نورو خلکو په غوښتنه کليله و دمنه له «انوار سهيلي» څخه په پښتو چې په پارسي ژباړل شوې وه؛ له هغې ښکلې ژباړې څخه يې د پښتنو په ملي ژبه د نظم په جامه کې وژباړله، د ده په اند د کليلې و دمنې دغه ژباړه به افغانانو ته ښه تمامه شي.

دبير دانش د ږومبي ځل لپاره پښتو اکاډمۍ، پېښور پوهنتون په «۱۹۹۳ ز «کې په دوو بڼو، په سپين کاغذ کې خپور کړى دى؛ يعنې مجلد او غيرمجلد، قېمت يې «۳۳۰ ږوږۍ او د زده کوونکو لپاره» ۳۰۰ ږوږۍ دى، دغه دروند کتاب چې «۱۱۲۰ پاڼې لري؛ ښاغلي استاد رفيع پرې يوه عالمانه سريزه ليکلې ده چې په رښتيا د يوې سريزې حق يې ښه ادا کړى دى، په دې اړه يې زيارکښنه د ستاينې وړ ده.

هو!! دبيرانش ته د استاد رفيع سريزې نوى ژوند او بېل انداز وربښلى دى، نوموړي د مهاجرت د ژوند په دې لاره کې ډېر زيات زيار کښلى او ډېر زيات کړاوونه يې تېر کړي دي، دغه سريزه د يوې نښې په توگه چې «۶۶ مخه ده؛ ياد خېړونکي پښتو ادبياتو تاريخ ته لوړ مقام ښلى، له دې پرته استاد رفيع د ياد کتاب حواشي هم ليکلي، دده د کتاب په اخره کې د دغو سرليکونو: د آيتونو، حديثونو او مقولو لارښود، متلونه، محاورې او اصطلاحات، نومونه او وييونو په راوړلو سره د دبیر دانش ټول اړخونه او بڼې شنلي او څېړلي دي، په حقيقت کې د دبیر دانش ښېلونې (ملحقات) چې «۹۶ مخه دي؛ استاد رفيع د زړه په وينو تيارې کړې دي، په رښتيا چې پښتو ژبي د استاد رفيع ډېر پوړوړي دي.

په کوزه کې يې بند کړى لوى درياب دى
ميا محمدعبدالغفور قاسمي د (د دغه کتاب اهميت) تر سرليک لاندې دا رنگ ليکي: ((د دغه کتاب دوه منځوى برخي دومره گټورې نه وې؛ نو ځکه مې پرېښودې او پاتې څوارلس برخې مې په ساده ژبه وژباړلې)).

دلته د انوار سهيلي د حکايتونو له برخې يو حکايت گرانو لوستونکو ته د بېلگې په توگه وړاندې کېږي:
((پادشاه د فقير دا عرضي قبوله کړه، د اس نه راکوز شو او د فقير په خوا کې ښه په شوق کښېناست، فقير د پادشاه سره يو ساعت خبرې اترې وکړې، پادشاه چې رخصتېدو؛ نو فقير ورته عرض وکړ چې اى پادشاه! زه يو فقير يم، ستا د مېلمستيا قابل سامان ما سره نشته، البته ماته د پلار نه يوه خزانه په ميراث رسېدلې ده، په دې غار کې ښخه ده، زه فقير به په دولت څه چل کوم، دا خزانه ستا لايق ده، ته يې واخله چې د خداى د مخلوق په فايده کې يې خرڅ کړې)).

(۵) د کليلې و دمنې ژباړه

هو!! د کليلې و دمنې د پښتو ژباړو د نثر او نظم لړۍ همداسې غځېدا لري، تر دې دمه د کليلې و دمنې وروستۍ ژباړه چې د پښتو نظم په جامه اوډل شوې؛ د ښاغلي تاج محمدخان زېب سر ده، دغه نوموتى ليکوال او غوره شاعر د پيرمحمدخان زوى، په «۱۲۹۱ هـ «د «چنداخوره» په سيمه، د سوات په لمنو کې دې نړۍ ته راغلى، د د سوات پادشاه جهانزېب له لوري د «سوات اديب» د درناوي لقب اخيستى و، ښاغلى زېب سر د جهانزېب په دوره کې له کوچنۍ رتبې اخر د دده تر سلاکارۍ رسېدلى دى، پښتو ديوان، د افغان زوال، دوه ټوکه، د قيامت نښې او اصطلاحات د نوموړي آثار دي چې چاپ شوي هم دي.

ښاغلى تاج محمدخان چې په زېب سر نوملى دى؛ يو د کليلې و دمنې له ژباړونکو څخه دى چې د جهانزېب د پادشاهۍ په وخت يې په خوږه پښتو د مثنوي په قالب کې يې ياد کتاب ژباړلى دى؛ خو ډېر افسوس!! چې دغه قېمتي اثر د گرانو لوستونکو ته تر دې دمه د چاپ په بڼه نه دى رسېدلى، د ښاغلي استاد رفيع وينا ده چې:((امکان لري چې ډېر ژر

● ۱۴۰۴ د وږي مياشتې ۲۸
● ۱۴۴۷ د ربيع الاول مياشتې ۲۵
● ۲۰۲۵ د سپتمبر مياشتې ۱۸

(دبیر دانش) چې شادمحمدخان (۱۸۹۹ ز مړ) په پښتو نظم اوډلی دی؛ څلور څپرکي او «۱۱۳۲۲» بیته لري، د خطي نسخې لیک(خط) د ارواښاد مولینا محمدرفیع اکبرپوري دی، ښاغلي استاد رفیع د خطي نسخې ځانگړنې په دې ډول کښلي دي: ((...دا نسخه ۷۸۳ مخونه لري، په هر مخ کې ۱۵ کرښې او د متن کچه یې ۲۴ X ۱۴ سم ده، د کتابت کال نه لري؛ خو ښکاري داسې چې د تألیف له کال سره جوخت لیکل شوې وي)).

یاد استاد د (دبیر دانش) شعر په اړوند خپل نظر داسې څرگند کړی دی: ((...د دبیر دانش شاعري تر ډېره حده درنه، پېچلې، مغلقه، له تکلفه ډکه او په زور قافیه بندي شوې چې حتا کله کله یې درنې گرامري گډوډۍ او تېروتنې رامنځته کړي دي او مفهوم یې گونگ کړی دی)).

په هر حال!! (دبیر دانش) د پښتو ادبیاتو په تاریخ کې لوړ مقام لري او شادمحمدخان په دې لاره کې ډېر زیات کړاوونه تېر کړي او د (کلیلې و دمنې) حکایات یې د پښتو ژبو لپاره په ډېرې ښې طریقې ورپېژندلي دي، تر کومه چې په ادبي نړۍ کې د (کلیلې و دمنې) یادونه کېږي؛ نو د مردان رئیس شادمحمدخان نوم به هم ژوندی وي، د (دبیر دانش) پای په دغو ټکو کې پای ته رسېدلی دی: ((هذه النسخة المیمونة المبارکة برحمته "انوار سهيلي" بزبان افغانی المسمی به "دبیر دانش" من تصانیف عالیجاه جناب شادمحمدخان صاحب جلیل المراتب رئیس قصبه مردان مد ظلمک والسلام)).

په اخره کې د دبیر دانش یو څو پښتو شعرونه د بېلگې په توگه ستاسې درانه حضور ته وړاندې کېږي:

دا مثال مې راوړ ځکه چې معلوم شي
چې دا خیال د هر یو کس د زړه معدوم شي
چې بې سعي، بې کوششه هر یو کار
حاصلوالی دی په مثل پښه د مار

چاپ شي))، تر هغې چې د سوات اديب دغه منظومه ژباړه چاپ شوې نه وي؛ تر هغه وخته دغه نالیدلې ژباړه اصلا مور بېخي پرتله کولی نه شو، گورو به چې د زېب سر دغه د کلیلې و دمنې ژباړه څوک د چاپ ډگر ته راوباسي؟

لمنلیک

۱: سیال کاکړ تر دې دمه د کلیلې و دمنې پنځه پښتو ژباړن راپېژندلي، خو د دې تر څنگ صالح محمد زېري او په دې وروستيو کې څېړنوال مولوي زين الله منلي هم کليله او دمنه په پښتو نثر ژباړلې چې له دې سره په پښتو ژبه کې د کليلې و دمنې د ژباړو شمېر اووه کېږي، پورته يادې شوې دواړې ژباړې چاپ شوې هم دي. (ژباړن)

ماخذونه

- شفق، رضا زاده. تاريخ ادبيات ايران، لومړی چاپ، انتشارات آهنگ: ارمان، تهران، ۱۳۶۹ال.
- انزابي، رضائزاد. د کليلې و دمنې غورچاڼ، پنځم چاپ، تهران: ۱۳۸۰ هـ ش.
- بدخشاني، مرزا مقبول بېگ. ادب نامه ايران، يونيورسټي بُک ايجنسي: اتحاد پريس، لاهور، نه لري.
- خان، شاد محمد. دبیر دانش، د انوار سهيلي منظومه ژباړه، پښتو اکاډمي، پېښور پوهنتون: نديم یونس پرنټرز، ۱۹۹۳ ز.
- قاسمي، ميا عبدالغفور. انوار سهيلي، شعیب سنز پبلشرز اینډ بُک سپلرز: سوات، حنیف اینډ سنز پرنټرز، لاهور، ۲۰۰۷ ز.
- حبيبي، عبدالحی. پښتانه شعراء، لومړی ټوک، پښتو ټولنه: کابل، ۱۳۲۰ هـ ش.
- خلیل، همېش. پښتانه لیکوال، ورومبۍ ټوک، همېش خليل: پبلک آرټ پریس پېښور، ۱۹۵۸ ز.

زېږی

علمي- څېړنيزه او ادبي پنځلس ورځنۍ جريده

چې څوک تېره سختي نه کړي د سفر د مقصود په لاس به نه راوړي گوهر قصد د علم مې د زړه پر سر زرغون دی خواه مخواه ځمه سفر راته گلگون دی چې په نېت د پادشاه پوه شول وزیران د سفر يې ور له زر جوړ کړ سامان پس له دې نه پادشاه وغوښت يو وزير ښه يې وکړ ورته دا رنگي تقرير ته زما په ځای کوه اوس پادشاهت پرورش مې ډېر کوه د رعيت

رضامند ساته ماتحت او اميران چې خپه درنه هم نه شي وزيران اتفاق لره سره د دوی همدم چې له غم د سلطنت اوسې بېغم

چې د مراد گوهر دې کښېوځي په لاس په ساتنه کې يې ډېر کوه وسواس بېرته نه راځي اوبه له ورځه تېرې که ژړا ورپسې وکاندي څوک ډېرې

هسې رنگې دی حديث د پاک سرور دی سفر وسيله لويه د ظفر خواه مخواه ځم روانېږم دا مې نېت دی تا دې خدای دلته لري زما رخصت دی بيا دا هسې ورته وي نوا زندې راشه واوره په غوړونو بازنډې په سفر کې دي سختۍ له حده ډېرې خوشحالۍ به درنه ټولې کاندي هېرې زما واوره راشه مه ځه په سفر اخر لاره بازنده شوله په پر د يو لوی غره په لمن کې دا ډېره شوه زر تر زړه يو سختي ورته ښکاره شوه دمه نه وه چې اخته شوه په ځان چې پرې راغله سيلۍ، ږلۍ، باران

کېنتو يا کېنتوز...

کېږي، خو په منځنيو بندونو کې دا بڼه ضروري نه ده، تر دې چې قافیه یې هم بدلېدای شي، قافیوي جوړښت یې که په هر ډول وي، خو بڼې به یې د مربع په-څېر ضرور څلور مسري لري او د موضوع له مخې به یو منظم تسلسل لري. کېنتوز اصلاً د یوه نظم بېلابېلې ټوک - ټوک برخې دي چې سره یوځای شوې دي. بېلگه:

۱)دواړه چې یوځای شو
دواړه مېلمانه وو
دواړه یو تر بله
چپ په څنگانه وو
۲) آهم چرته نه وه
زه هم چرته نه وم
بېل په بېله بېرته
هېچرته څه نه وو
۳) آ بال بچې داره
زه بال بچې داره
ورک په ځان اخته وو
ورک په ژوندانه وو
۴) هجر که خفگان و
ورستو ترې خبر شوم
خپلو کښې هم مونږه
یو په بل درانه وو
۵) اوس چې مې ځيگر له
غاړه غټۍ راغله
دغه گړۍ څه ده
تېر وختونه څه وو
۶) نه ژړا نگولا کړم
نه راته گيلې کړې
اوس چې سره ښه یو
ورستو هم سره ښه وو (۷۴۳:۲)

ماخذونه

- صديقي، ابوالاعجاز حفيظ. کشف تنقيدي اصطلاحات، دویم چاپ، اداره فروغ قومی زبان، اسلام اباد، ۲۰۱۸م.
- ازمون، لعل پاچا. پښتو نظم پوهنه، ختيځ خپرندويه ټولنه، جلال آباد، ۱۳۹۷ل.
- جمال، انور. ادبی اصطلاحات، (پنځم چاپ)، نیشنل بک فاؤنډېشن، اسلام اباد، ۲۰۱۹م.

څېړنوال رحيم الله حريفال

تېر کال ته يوه کتنه

انساني فطرت تل د پرمختګ او لاسته راوړنو په لټه کې دی؛ غواړي، چې راتلونکی يې له حال نه غوره او بهتره وي او نړي، چې اوس د ژوندانه په مادي برخه کې څومره پرمختګ کړی او څومره لاسته راوړنې لري؛ دا د همدغه هڅاند انساني فطرت له برکته دی، لاهم ورځ تر بلې نړۍ د علم او ټکنالوژۍ په ډگر کې د پرمختګ لوري ته روانه ده.

نو کله، چې موږ د کال د پای په شپو او ورځو کې قرار لرو او تر دې وروسته به نوی کال پیلوو، نو اړینه ده، چې د تېر کال ژوند او کړنو ته لږ پښه نیولې شو، که کومه د یاداشت کتابچه لرو، چې په هغې کې مو د تېر کال، موخې او کارونه لیکلي وي، ویې لولو؛ غور پرې وکړو، ویې ارزوو، چې د تېر یوه کال په موده کې ترسره شوي کارونه څومره بشپړ شوي دي او په کومه کچه نیمګړي پاتې دي او د همدغو موخو او هدفونو د ارزونې له مخې خپل تېر کال ارزيايي کولای شو، چې آیا په تېر کال کې بريالی وو او کنه؟ که په خپلو چارو، خپلو موخو او خپلو فعالیتونو کې بريالي وو، نو په کار ده، وړاندې له دې، چې د نوي کال د موخو او فعالیتونو لوري ته قدم واخلو؛ لومړی باید د لوی الله ج شکر ادا کړو، چې موږ ته یې د دې توفیق او ځواک راکړ، چې خپلو موخو او اهدافو ته په بريالۍ توګه ورسېدو او که چېرې په خپل پلان کې پاتې راغلي وو، بیا هم ناهیلې نه شو؛ بلکې خپل کمزوري ټکي پیدا کړو او لاهم په پوره زغم او حوصلې سره د ژوند چارو او کارونو ته دوام ورکړو. یوه خبره دلته د یادولو وړ ده، هغه دا، چې ماضي او تېر ژوند داسې دي، لکه: کله، چې موږ په موټر کې حرکت کوو او د موټر چلونکي هم خپله یوو، نو که چېرې موږ د مخې د نښينې پر ځای د څنګ په نښينو کې خپل ذهن مصروف کړو، په دې صورت کې دا امکان سل په سلو کې دی، چې موټر به ټکر کوي او کېدای شي، چې موږ خپل ژوند هم له لاسه په کې ورکړو، نو د څنګ په نښينو یوازې یو نظر اچول په کار دي، د مخې نښينې ته پوره پام په کار دی، چې همدا د مخې نښينه د حال یا اوس معنا ورکوي، چې اوس څنګه روان یم؟ کومې خواته ځم؟ او پر وړاندې مې کوم خنډونه او مشکلات پراته دي؟ او په تېر ژوند هم کله – کله لنډ نظر کول بسنه کوي، نو موږ هم باید په تېر او ماضي کې ډېر بوخت او مصروف نه شوو، د تېر په ارمان او افسوس کولو خپل حال او راتلونکی خراب نه کړو، بلکې له تېرو تېروتنو څخه عبرت واخلوو، په راتلونکي کې یې بیا تکرار نه کړو، لا نور هم زحمت او کوشش وکړو، ځکه دا هڅه او هاند دی، چې انسانان یې د بريالیتوب او سوکالۍ لوړو پوړیو ته رسولي دي، چېرته، چې زحمت او کوشش نه وي، هلته تشویش، اندېښنې او کړاوونه موجود وي او د کومو ټولنو اوسېدونکي، چې زحمت باسي، کار کوي، نو هغوی بیا د ډاډمن او سوکاله ژوند خاوندان وي. پای

قلم په اوږدې نلکه کې مې زړه په تنګ دی. غواړم چې د هر چا کور ته ولاړ شم، د هر چا د فکر ژباړه وکړم، د افکارو تبادله وکړم، خلکو ته لارښوونه وکړم او بېلابېلې ستونزې اوارې کړم. د فرانسې او ایټالېي اوښتون زما د رنګ په زور راغلی. په علومو کې د پرمختګ لامل زه یم. لویو پوهانو ته توان او شهرت زما رنګ ورکړی. د هغوی رنګ ته روښتیا ما ورکړې ده.

د نړۍ د لویو شاعرانو شعرونه زما په رنګ لیکل شوي دي. ډېرې ښې څېړنې او پنځونې زما د رنګونو رنګارنګي ده. اسماني کتابونه زما په رنګ ولیکل شول، د نړۍ نامتو کتابونه زما په رنګ لیکل شوي. زما رنګ تور دی، خو کارونه سپین کوم او همدا اوس چې په کمپوټر کې لیکل کېږم، رنګ مې تور دی، خو د لیکنې پیغام مې انسانانو ته دی. شپه هم توره ده، خو د دمې لپاره خورا ښه وخت دی. سپوږمۍ په تیاره کې پیدا کېږي او رنګ په ارواپوهنه کې تور ښه او غوره رنګ دی. اقتصاد، سیاست، ښوونه او روزنه او نورو پوهنو ته پرمختګ زما په وسیله ورکړل شوی دی. ښه اقتصاد هغه ملکونه لري، چې زما د رنګ په قدر پوهېدل او سیاسي ثبات هلته دی، چېرته چې زما په رنګ لیکل وشول، د هغه ټولنو خلک د اسلامیت او انسانیت پرګانه سمبال دي، چې زما په رنګ ککر سپین مخونه یې ډیر لوستي دي.

ډېر د کار خلک شته، چې د قلم په رنګ مین دي. دوی پیسې، وسیلې او یا د پوهې او خدمت کولو لپاره ځینې نورې ستونزې چې هیڅ اړینې نه دي، نه لري، نو ځکه په کور ناست دي. پای

ورته وپړوو.

ټولو لاسونه وپړول.

بیا یې وویل:

- پيشو همد ستاينې وړ ده، ځکه چې خپله غلطې يې ومنله، تېروتنې له هرچا کېږي، خو لوړ اخلاق دا دي چې خپلې تېروتنې ومنې، داسې نه چې پرې منکر شي.

له دې سره پيشو سر بېرته را اوچت کړ.

پاچا وويل:

په موږ الله جل جلاله ډېره لويه پېرزوينه کړې ده چې دومره ښکلی، شين او گڼل څنگل يې راکړی دی. دا زموږ کور او وطن دی. مونږ ټول د دې ځنگل برخه يو، که مونږ له يو بل سره مرسته وکړو او له ورو تېروتنو وړ تېر شو، ژوند به مو ارام، سوله ييز اوسوکاله شي. اوس نو داسې وکړئ، شادوگانو که تاسو خوږې مېوې لرلې نو له سويانو سره يې شريکوئ او سويانو تاسو چې له نورو څه اخلي نو پوښتنه به ترې کوئ، او د چا د بلۍ په سر به تمرين نه کوئ. او پړانگ به چاته بډې خبرې نه کوي، ځکه چې اورېدلي مو دي کنه چې زموږ يوه نيکه يو چاته ويلي وو، چې د تېر جوړ کړی پر هر رغېږي خو د ژبې جوړ کړی پرهر نه رغېږي. بډې خبرې او بې احترامي ډېره بده ده، او هېڅوک د چا د بې عزتۍ او سپکاوي حق نه لري.

ټولو ځناورو د پاچا خبرې ومنلې. د شخړې او شور ميدان ډېر زړ د مينې او خدا په ډگر بدل شو.

له دې ورځې وروسته د شېرو مهربانۍ ټول ځناور خوشحاله کړل، که چا به مرستې ته اړتيا لرله، لومړی وروسته يو بل مرسته کوله او که د هغوی له وسه به پوره نه وه، شېرو به يې مرستې ته ولاړو، رښتينې او د زړه خبرې به يې کولې، او دغه شين ځنگل د ټولو حيواناتو د مينې کور شو.

شېرو ته يې يوډا پلار دا خبره ډېره تکراروله چې: د رښتيني ځواکمن پاچا زور او قوت په پياوړتيا او زورتوب کې نه بلکې په مهربانۍ او انصاف کې وي.

پای

د قلم ليک

پوهندوی دوكتور سيد اصغر هاشمي

کله چې زما د رنګه ناوړه گټه اخېستل کېږي، ژاړم، خو څوک يې نه اوري. دوی تیری کوي او ما د یوې وسیلې په ډول کاروي. کله کله زما رنګ ځینې کسان خرڅوي او د پاک رنګ څخه مې ناوړه کار اخلي او چاپلوسي کوي. ښه مې په یاد دي، په عربي نړۍ کې د چاپلوسی لپاره قصيدي زما په رنګ لیکل کېدې. د سلطان محمود غزنوي په وخت کې درباري شاعرانو د درباریانو بې ځایه ستاينه هم زما په وسیله کوله.

د اروايي جگړې د وسیلې په ډول زما څخه گټه اخیستل کېږي. شخصیت وژنه زما په وسیله کېږي. زما څخه ښه او ناوړه گټه اخېستنه د انسانانو کار دی. که انسانان ښه وي، نو زما به سمه گټه واخلي او که انسانانو کې ستونزه وي، نو زما څخه به ناوړه گټه اخلي.

ستا په دربار کې هم ځینې داسې خلک شته، چې زما له رنګه ناوړه گټه اخلي او ستا چاپلوسي کوي.

زه له ډېرو خلکو خپه یم، ځکه چې زما په رنګ یې سترگې نه لگېږي. زما سره د دوستۍ پر ځای دښمني کوي، سره له دې چې زه له هر چا سره دوستي کوم او هېچا ته تاوان نه رسوم.

زما رنګ نه وچېږي. څومره چې له ما گټه اخلي، په هماغه اندازه تازه کېږم، خو که کار را څخه وانه خیستل شي، وچېږم. زه د رنګه تور یم، د

ځواکمن پاچا

- او د پړانگ د بام په سر يې ترپکې وهلي دي.

- پاچا ترې په موسکا پوښتنه وکړه.

- ته د پړانگ وکیل يې؟

- نه پاچا سلامت، خو د دوی ترپکو، د پړانگ خوب خراب کړ او پړانگ فکر وکړ چې ما ورته دربار کړې ده، نو ماته يې بده خبره وکړه. پاچا وپوښتل:

- څه يې درته وويل:

د گيډرې په سترگو کې اوښکې ډنډ شوې او زياته يې کړه:

- ويل يې، خپله له شيطانته خوب نه درځي او نورو له خوبه وباسې.

- سوی وويل:

- موږ پوهېدو چې دا د شادو مېوې دي، مونږ پيدا کړي دي، ښايسته وې، خوندورې راته ښکاره شوې نو ومو خوږې. وړې سوی وويل:

- موږ راته ويلي وو چې له ښو خوږو وروسته تمرين کوئ، نو مونږ تمرين کولو، خو نه وو خبر چې پړانگ به په دې زېږي مازيگر هم ويده کېږي. - پړانگ ولې دې له غور او پوښتنې پرته زر پرېکړه کړې چې گېډره پره ده.

- پړانگ وويل:

- هو پاچا سلامت، دا منم، چې پکاروه، لومړی مې حقيقت معلوم کړی وای او بيا مې پرېکړه کړې وای، خو په غاښ مې درد و، پوهه نشوم.

- غوا خاموشه ولاړه وه، بيا يې پيشو ته غټې غټې سترگې وړ واورولې او په خپگان يې وويل:

- پيشو زما شيډې اړولې دي، او اوس مې خوسکی نهر دی.

پيشو بريتونه مړاوي کړل او وې ويل:

- زمانه غلطې شوې ده. بخښنه غواړم.

هوسۍ وويل:

- ښه چې پيشو خپله غلطې مني، نو زه به د غوا بچي ته لږې شيډې ورکړم چې موږ شي.

پاچا وويل راځئ ټول هوسۍ وستايو او لاسونه

د لوړو شنو غرونو په منځ کې يو لوی ځنگل و.

ځنگل ته له غرونو شنې چينې را بهېدې. په پراخو ورشو گانو کې شنو وښو او سرو گلونو يخې سيلې ته چپې وهلې. دنکې، لوړې ونې يې له رنګارنګه ميوو ډکې وې. په دې ځنگل کې د نورو ځنگلونو په څېر ډول ډول ژوي، لکه هوسۍ، غواگانې، پړانگان، سوبې، شادوگانې او زمري اوسېدل. دې ټولو حيواناتو گډ ژوند کاوه. نو ددې لپاره چې ژوند يې په سوله او نظم کې تېرشي. يو مهربانه زمری چې شېرو نوم يې و، خپل پاچا ټاکلی و.

شېرو د ټولو ژوو پاچا و، ټولو يې درناوی کاوه. شېرو تر نورو زمريو زړور او پياوړی هم و، خو لويه ښېگڼه يې داوه چې ډېر مهربان او له مينې او اخلاصه ډک و. هيڅکله يې نه غوښتل په ځنگل کې څوک وځوږېږي او يا يو پر بل زور، زياتی او ظلم وکړي. پاچا به هر وخت ټولو ته ويل ځنگل د ټولو گډ کور دی، نه زه او نه بل څوک حق لري چې په نورو ظلم او جبر او يا ورته ترخې خبرې وکړي.

پاچا په دې پوهېدو چې په گډ ژوند کې کله کله شخړې او ستونزې پېښېږي، خو د مشرانو دنده دا وي چې شخړې او ستونزې هوارې کړي. او له بده مرغه يوه ورځ همداسې وشول. د ځنگل د ځناورو ترمنځ شخړه پېښه شوه او دومره شور او جيجې يې جوړې کړې چې تابه فيل د سورلنډۍ په لکۍ پښه ايښې ده.

پاچا چې ددې شور ماشور او انگولا غبرونه واورېدل، په منډه يې ځان د شخړې ځای ته ورساوه. لږه شېبه يې ټولو ته وکتل چې روغ وو، بيا يې په نرمۍ پوښتنه وکړه.

- څه پېښ شوي دي؟

- شادو وويل:

- سويانو زموږ ميوې خوړلي دي.

- گېډرې رامنډه کړه.